

„Neviem, aké zvieratá majú najradšej,“ povedala Zara Teovi. „No myslím, že keď ťa teraz vidia, určite medzi ne budú patriť aj tigre!“ zachichotala sa.

Pani a jej deti s úsmevom sledovali, ako sa tigríča roztomilo váľa po zemi.

Vtedy sa vrátili strýko Horácus a Marko s plnými náručami hračiek.

Sotva vošli do výbehu, Teo sa k nim rozbehol, aby ich privítal.

„Ale, ale! Vidím, že sa ti tvoj nový domov veľmi páči,“ povedal strýko Horácus. „Výborná práca, zlatko. Už si preňho vymyslela nejaké meno?“ obrátil sa k Zare.

„Áno, budeme ho volať Teo.“ Zara sa v duchu usmiala. Keby len strýko vedel, že ona si tie zvieracie mená nevymýšľa. Zvieratá jej totiž vždy svoje mená povedia samy.

Marko položil na zem sud prevrátený na bok. „Teo si ho môže kotúľať po tráve,“ vysvetlil Zare.

„Toto môže hrýzť.“ Horácus vybral z krabice kúsok hrubého povrazu. „A toto naháňať,“ dodal a vytiahol veľkú loptu.

Lenže namiesto toho, aby sa Teo so všetkými tými vecami začal hrať, sám skočil do krabice.

„Vyzerá to tak, že sa mu najviac páči tá krabica,“ zachichotala sa Zara.

Pred výbehom sa začali schádzať návštevníci a pozerali sa, ako sa Teo hrá.

„Páčia sa mi jeho pruhy!“ vykrikol jeden chlapec.

„Vedel si, že žiadne dva tigre na svete nemajú pruhy na srsti úplne rovnaké?“ opýtala sa ho Zara.

„Fíha, to som fakt nevedel,“ odpovedal chlapec.

„Odkiaľ pochádza?“ zaujímala sa nejaká pani.

„Z Bengálska,“ povedala Zara.

Pri výbehu sa zhromažďovalo čím ďalej tým viac ľudí. Lenže namiesto toho, aby sledovali Tea, všetci sa dívali na Zaru. Cítila, ako sa jej začínajú červenať líca.

